

POBEDNIK

Na obodu Kelnu u naselju Osendorf u kutu bašte po treperavim svetlosnim pegama propuštenim pod krošnjama stabla platana, visokog bora i gustog šiblja, divlji jorgovan nekoliko metara raste po zemlji. Jednom granom debljine ljudske podlaktice puzi po travi i tek po prispeću na čist neometan prostor, iz njene hibernirane golotinje razgranava se u krošnju olistalu srcolikim lišćem koja uzlaznom, iskošenom putanjom diže vratove uvis na čijim špicovima izrastaju ljubičasti cvetovi zanosnog mirisa. Taj ukras kao da je strpljivo čekao sunčev blagoslov pa da pokulja van kao prolećna eksplozija pritajenog života.

Pod krošnjama snažnijeg drveća, grana jorgovana rasla je suprotstavljajući se zemljinoj teži van pravila prirodnog stasa drveća. Da li je groza živeti u neispravnom telu, da li je bolno rasti puzeći po zemljinom tlu da bi se na prvoj dosegnutoj praznini u zraku, ponovo lagano i teško dizalo i uspinjalo ka Suncu? Koja je cena takvog neprirodnog rasta zarad susreta sa životodajnom svetlošću? Ovom jorgovanu je bilo suđeno da zakržlja, osuši se i satruli u mnoštvu anonimnih smrti u prirodi. Ne! On se otrgao predodređenoj neminovnosti. Krenuo puzeći po zemlji po komad svoga Neba. Pod pretnjom da ga okolno rastinje uguši, na putu svog horizontalnog rasta nikome nije audio. Nije meandrirao po polegloj travi i trulom lišću; geometrijski najkraćim pravcem pohitao je da prigrli svetlost. Rastao je snagom akumulirane rezervne energije. Nije se trošio nicanjem okolo dužinom svoje putanje ka Suncu. Rastao je golim stablom i čekao tren kada će iz njega pokuljati sav utamničeni potencijal do poslednje kapi.

Uživajući blagodeti Htonskog i Uranskog Sveta; korenom pod Zemljom, krošnjom kao ispruženom šakom, uznesenom ka Nebu, izvojevao je pobedu nad smrću, istrčao svoj maraton i stigao do cilja. Pobedio sebe samoga i svoju zadatu sudbinu, ukletost gubitnika. Pretekao je svoju bolest, pretvorio je u strast. Svoju manu pretvorio u vrlinu. Podigao se u viši eteričniji svet nagonom vrste i snažnom odlukom da bude. Kakva oda, himna životu na ovoj Planeti! Kakvo hodočašće, poklonjenje Suncu! Kakva unutrašnja volja hlorofila, trijumf Arhetipa, nepokolebljivog glagola – hteti, bezglasni krik do ušiju bogova – Ja hoću!

Nakon prividnog jesenjeg odumiranja i zimske hibernacije kad stane sve zelenilo da podiže glave ka svetlosti Sunca i njegovoj toploti i euforično širi mirise, kao vernici molitvama u slavu Tvorcu i veličanstvenosti bivanja. Koja to sila tera seme da proklija uvis, istera lišće, otvori mirišljave cvetove? Da li je to je onaj fiber zanosa, viša prisutnost Duha; ono što J. Beme naziva *Verzückung ist das Wesen des Geistes*?

Nijedan jorgovan u našem vrtu nema snagu i raskoš mirisa njegovih cvetova. On miriše obogaćen viškom kakvog biljnog endorfina, snagom podviga, upodobljenjem željom za

životom uprkos svemu, hijeatskim činom čiste kvintesencije. On emanira neponovljiv, reski opojni parfem, prkosan zvuk svoje duše, prekoračivši zadate granice zle sudbine; šalje ponosno slavodobitni miris. On ima pravo na slavlje.

Kakvi će potomci izrasti iz semena ovog jorgovana rasutog po okolini? Hoće li biti dostojni predstavnici svoga pretka, hoće li se okтити nasleđenim trijumfalnim mirisom? Ovaj jorgovan se već iskupio za sledeća tri života, njegovo stablo je ispunilo ono što je cvetu obećalo i biće reinkarniran među rajska drveta. Jer On je pobednik!